

Претседник се највише брине како ће економски да подигне Албанију, а нарочито пасивне крајеве. Стало му је до доласка страног капитала, те да свет штогод заради. Ове године је за уље узето много више него до сада, јер су маслине добро родиле. Износи нам поред тога шта још намерава у погледу уређења самог претседништва. Један рођак га је питао телефоном:

— Богати хоћеш ли ти сад као претседник републике да имаш ађутанте?

— Хоћу.

— А да ли ће они да носе аксенбендере као и они у Београду?

— Носиће.

— А да ли бих и ја могао да добијем за ађутанта?

— Волимо ми Албанци, знате, шаренило.

— Зато сам вам ја и препоручивао да установите споменицу и раздате је свима што се борили на вашој страни.

— Поручио сам већ с натписом: „Мојима“. А установићемо и орден Скендер-бега. Први степен биће за владаоце и поглаваре земаља, други за министре, трећи за офицере, племенске старешине и тако даље.

— И то је добро. Да Арнаути почну полагати мало и на моралне, а не само на материјалне поклоне.

— Јест, само ће мало теже ићи.

— Како?

— Па говорио сам ја за тај орден Дина-Оци. Кажем му: „И теби ћу, Дина, дати један“. А он се почеша иза врата и рече: „Боље би било сто наполеона“.

Сви се слатко насмејасмо.

— Кад бисте некако, господине претседниче, скинули ове јашмаке, отпоче моја жена. Ствар изгледа ситна, али би то допринело општем културном препорођају.

— За две године, госпођо. Дајем вам реч, за две године. Биће извесно тешкоћа, али ћемо и то питање решити.

— А што се тиче господина Гани, ја и жена смо овлашћени да му нађемо девојку у Београду, јер он хоће само Београђанком да се ожени. Па ако бисте му дали једно месец дана отсуства...